

Arrest

nr. 160 682 van 25 januari 2016
in de zaak RvV X /II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2014 met refertenummer REGUL 48859.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 154 109 van 8 oktober 2015 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting ingediend door de verzoekende partij op 21 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 12 mei 2004 en 1 juni 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2004 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 23 september 2004 onontvankelijk verklaard.

Op 23 juni 2005 deelt de gemeente Berchem aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat deze beslissing niet aan verzoeker ter kennis kon worden gebracht omdat uit een woonstcontrole blijkt dat hij niet meer woont op het aangeduide adres.

Op 19 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Volgens het administratief dossier diende A. E. op 01.06.04 een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 in. Hij verklaarde toen sinds 1999 in België te verblijven, geïntegreerd te zijn en niet te kunnen terugkeren naar Ghana. Er werd geen paspoort voorgelegd. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 23.09.2004.

Een nieuwe aanvraag werd ingediend op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 op 19.11.09. Hij haalde aan minstens 10 jaar in België te zijn, eerder een poging te hebben ondernomen om een verblijfsrecht te krijgen (de regularisatieaanvraag van 2004 , geïntegreerd te zijn en Nederlands te spreken. Het legde een Ghanees paspoort voor. Betrokkene werd op 25.01.2011 geregulariseerd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide. Hij verkreeg een B kaart op 14.04.2011.

Op 20.12.2013 stelt de lokale recherche van Antwerpen een pv (nr AN 55.LB.181651/2013) op tegen een zekere A.,T.K. voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten. Het onderzoek naar de identiteitsfraude gepleegd door deze A., T. K. leert ons het volgende over de betrokkene:

Op 22.09. 2007 werden door de lokale recherche de vingerafdrukken van A., T. K. genomen toen hij zich ging aanbieden bij de gemeente voor inschrijving op basis van het visum gezinshereniging dat hij had verkregen in functie van zijn in België gevestigde vrouw. Deze vingerafdrukken werden geregistreerd met batchnummer 802000021890. Op 21.12.2013 werden opnieuw de vingerafdrukken van deze A., T. K. genomen (registratie vingerafdrukken onder batchnummer C00000225155). Deze laatste set van vingerafdrukken kwam niet overeen met de vingerafdrukken genomen in 2007. Het ging dus over een andere persoon. Verder onderzoek bracht aan het licht dat de vingerafdrukken genomen in 2007 van A. T. K. (80200021890) wel overeenkomen met vingerafdrukken genomen van A.E. in 2012 naar aanleiding van identiteitsfraude bij E.'s rijexamen.

Samengevat wil dit zeggen dat de persoon die nu door het leven gaat als A., E. zich in 2007 aanmeldde bij de gemeente als A., T. K. Daarenboven, uit vergelijking van de foto aangebracht op de visumaanvraag van A. T. van 13.03.07 met de foto op de huidige elektronische verblijfskaart van A. E.

blijkt duidelijk dat de persoon nu gekend als A. E. in 2007 een aanvraag visum gezinshereniging indiende bij het Belgische consulaat in Accra onder de identiteit A., T. K.

Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België, is vals. De uit dit 'lang verblijf voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus. In het beste geval was zijn verblijf onderbroken door zijn terugkeer naar Ghana en frauduleuze binnenkomst als A. T. K. in 2007. In het andere geval was mijnheer voor zijn frauduleuze binnenkomst in het Rijk nooit eerder in België geweest en heeft de regularisatieaanvraag uit 2004 van een derde persoon gebruikt om de regularisatieaanvraag in 2009 in te dienen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat mijnheer op frauduleuze wijze, want op een andere identiteit, het Rijk is binnen gekomen in 2007. Dit feit heeft hij achtergehouden voor de Belgische migratiediensten om zo zijn claim van de jaren ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan zijn regularisatie aanvraag niet in het gedrang te brengen.

Het is duidelijk dat de betrokkene een loopje neemt met de Belgische wetten en regels door naar genoegen een identiteit aan te nemen die het bereiken van zijn doel vergemakkelijkt. Niet alleen in kwesties van verblijfsrecht, ook voor het behalen van een rijbewijs heeft mijnheer zich bezondigd aan identiteitsfraude door iemand anders in zijn naam te sturen.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken geweten dat de betrokkene in 2007 met een visum gezinshereniging onder een andere identiteit het Rijk was binnengekomen was de regularisatie nooit toegestaan geweest. Niet enkel omdat hij geen langdurig ononderbroken verblijf had in het Rijk maar vooral omwille van het feit dat de betrokkene door op een andere identiteit een visum type D gezinshereniging te verkrijgen een beslissende fraude gepleegd had die hem toegang tot het grondgebied verschaft heeft. De vaststelling van dergelijke ernstige feiten die blijken geven van kwade trouw tegenover de Belgische overheid zou bij de behandeling van de regularisatieaanvraag zeker geleid hebben tot uitsluiting van regularisatie voor de betrokkene. Het staat vast dat de fraude die gepleegd werd door mijnheer beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel wordt de het verblijfsrecht van onbeperkte duur ingetrokken en dient de B kaart te worden ingehouden.

(...)."

Op 22 januari 2015 richt de advocaat van verzoeker een schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze opmerkt dat zij het dossier heeft opgevraagd bij de dienst openbaarheid van bestuur, dat zij de documenten bekwam maar vaststelde dat dit enkel documenten betrof omtrent verzoekers regularisatieaanvraag doch geen enkel document ter staving van de identiteitsfraude en dat haar meegedeeld werd dat de pv's konden worden opgevraagd bij het parket.

Op 29 september 2015 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een controle op een Lijnbus.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoeker stelt op 5 oktober 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 154 121 van 8 oktober 2015 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 5 oktober 2015 vraagt verzoeker middels voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing.

Bij arrest van de Raad nr. 154 109 van 8 oktober 2015 worden de voorlopige maatregelen ingewilligd en wordt de schorsing bijgevolg behandeld. De vordering tot schorsing wordt verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd

ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 27 november 2015 verwijderd werd. De bestreden beslissing werd bijgevolg uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het belang dat de verzoekende partij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Ter zitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het een gedwongen repatriëring betrof en dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd uitgevoerd, het bevel van 29 september 2015 betreft om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en niet het huidig bestreden bevel dat geen vasthouding inhoudt. De advocaat van de VzP stelt dat de voorlopige maatregelen die werden gevraagd in oktober 2015 niet werden ingewilligd en zij zodoende over geen effectief rechtsmiddel beschikt en dat haar zaak pas vandaag ten gronde voorkomt.

2.3. Waar de advocaat van de verzoekende partij aanvoert dat het een gedwongen repatriëring betrof en geen vrijwillig vertrek, dient te worden opgemerkt dat voorbij wordt gegaan aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd, ongeacht of dit op vrijwillige of gedwongen basis gebeurde. Door de tenuitvoerlegging van het bevel heeft de beslissing volledige uitwerking gekregen. Er werd immers wel gevolg aan gegeven, los van de vraag of dit op vrijwillige of gedwongen wijze gebeurde.

2.4. Waar wordt aangevoerd dat een ander bevel dan huidig bestreden bevel werd uitgevoerd, omdat het ander bevel gepaard ging met een vasthouding en huidig bestreden bevel niet, wordt opgemerkt dat de twee bevelen om het grondgebied te verlaten die aan de verzoekende partij werden gegeven, volledige uitvoering hebben gekregen, aangezien de verzoekende partij op 27 november 2015 het Schengengrondgebied heeft verlaten. De verzoekende partij kan niet met goed gevolg voorhouden dat slechts één van de twee bevelen werden uitgevoerd: door het Schengengrondgebied te verlaten, geeft de verzoekende partij (al dan niet gedwongen) uitvoering aan de verschillende bevelen die haar werden gegeven.

2.5. Waar ten slotte wordt gesteld dat de gevraagde voorlopige maatregelen niet werden ingewilligd, dat de verzoekende partij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte en dat de zaak pas nu ten gronde kan worden behandeld, wordt erop gewezen dat deze beweringen feitelijke grondslag missen. Uit het arrest van de Raad nr. 154 109 van 8 oktober 2015 blijkt dat de voorlopige maatregelen werden ingewilligd en dat de schorsing behandeld werd. Volledigheidshalve wordt de bespreking van de middelen zoals opgenomen in dit arrest hieronder weergegeven:

“3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met

name dat de gemachtigde een einde stelt aan het verblijf van verzoeker die gemachtigd werd voor een verblijf van onbepaalde duur, wanneer hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Er wordt verder in de bestreden beslissing verduidelijkt welke identiteitsfraude verzoeker gebruikt heeft om zijn machtiging tot onbepaald verblijf te verkrijgen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing omdat hij de volgende motieven ervan betwist: het motief dat hij geregulariseerd werd omwille van een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn aanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide, en het motief dat hij in 2007 in Accra verbleef, zodat hij niet ononderbroken in België verbleef voorafgaand aan zijn aanvraag. Verzoeker voert aan dat uit de positieve beslissing waarbij hij gemachtigd werd tot verblijf niet blijkt waarom hij geregulariseerd werd zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan stellen dat hij geregulariseerd werd op basis van zijn ononderbroken verblijf en zijn integratie. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij de identiteitsfraude betwist, dat hij inzage gevraagd heeft in het dossier maar tot nu toe geen inzage heeft gekregen, dat hij heeft vastgesteld dat het PV een PV betreft van een zaak die nog in onderzoek is, dat hij er daarom geen inzage in kan krijgen en dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij er wel inzage in heeft gekregen.

3.3.2.1. Verzoeker voert aan dat uit de beslissing waarbij hem een machtiging tot verblijf werd toegekend, niet blijkt waarom dit gebeurde. Verzoeker kan hierin gevolgd worden. Dit brengt echter niet mee dat het motief "Betrokkene werd op 25.01.2011 geregulariseerd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide." feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit motief thuishoort in een voorafgaande feitelijke uiteenzetting. Dit feit wordt verder in de bestreden beslissing uitgewerkt en in zijn context geplaatst:

"Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België, is vals. De uit dit 'lang verblijf voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus. In het beste geval was zijn verblijf onderbroken door zijn terugkeer naar Ghana en frauduleuze binnenkomst als A. Thomas. K. in 2007. In het andere geval was mijnheer voor zijn frauduleuze binnenkomst in het Rijk nooit eerder in België geweest en heeft de regularisatieaanvraag uit 2004 van een derde persoon gebruikt om de regularisatieaanvraag in 2009 in te dienen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat mijnheer op frauduleuze wijze, want op een andere identiteit, het Rijk is binnen gekomen in 2007. Dit feit heeft hij achtergehouden voor de Belgische migratiediensten om zo zijn claim van de jaren ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan zijn regularisatie aanvraag niet in het gedrang te brengen."

en

"Had de Dienst Vreemdelingenzaken geweten dat de betrokkene in 2007 met een visum gezinshereniging onder een andere identiteit het Rijk was binnengekomen was de regularisatie nooit toegestaan geweest. Niet enkel omdat hij geen langdurig ononderbroken verblijf had in het Rijk maar vooral omwille van het feit dat de betrokkene door op een andere identiteit een visum type D gezinshereniging te verkrijgen een beslissende fraude gepleegd had die hem toegang tot het grondgebied verschaft heeft. De vaststelling van dergelijke ernstige feiten die blijken geven van kwade trouw tegenover de Belgische overheid zou bij de behandeling van de regularisatieaanvraag zeker

geleid hebben tot uitsluiting van regularisatie voor de betrokkene. Het staat vast dat de fraude die gepleegd werd door mijnheer beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht.”

De kern van deze motieven is dat verzoeker niet de waarheid verteld heeft over de duur van zijn verblijf in België en dat de grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag (die tot effectieve regularisatie heeft geleid) steunde, vals is. Hieraan wordt gekoppeld dat de regularisatie nooit zou toegestaan geweest zijn, mocht de verwerende partij geweten hebben dat verzoeker in 2007 onder een andere identiteit België binnengekomen zijn. De omstandigheid dat verzoeker kritiek uit op de vermelde reden waarom hem indertijd een verblijfsmachtiging zou zijn toegekend en op het feit dat de grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, vals is, doet hieraan geen afbreuk, nu hij niet poogt te weerleggen dat hij geen identiteitsfraude heeft gepleegd, wat het hoofdmotief van de bestreden beslissing is.

3.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier.

Uit de stukken van het dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift voorlopige maatregelen, blijkt dat de raadvrouw van verzoeker bij de dienst openbaarheid van bestuur inzage heeft gevraagd in het dossier. Zij heeft inmiddels inzage gekregen maar deze stukken betroffen enkel documenten omtrent verzoekers regularisatieaanvraag doch geen documenten ter staving van de identiteitsfraude. Er werd haar meegedeeld dat de pv's konden worden opgevraagd bij het parket. Op 25 januari 2015 deelt zij dit mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier in deze zaak met rolnummer 163 830 blijkt dat daarin de stukken zitten met betrekking tot de identiteitsfraude van verzoeker. Ter zitting van 6 oktober wordt dit vastgesteld door de voorzitter en bevestigd door de advocaten van beide partijen. De advocaat van verzoeker merkt op dat zij deze stukken nooit eerder heeft gezien en deze niet heeft kunnen bespreken met haar cliënt, laat staan heeft kunnen gebruiken voor het opstellen van haar verzoekschrift. Op het voorstel dat zij deze stukken nu inkijkt en nota neemt, wenst zij niet in te gaan, omdat zij meent dat deze stukken haar eerder meegedeeld hadden moeten worden en omdat het deels stukken over een andere persoon dan haar cliënt betreft.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn advocaat inzage hebben gevraagd van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf. Er werd inzage gevraagd bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur. De vraag rijst waarom geen inzage gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende huidige zaak (administratief dossier gevoegd in de zaak met rolnummer 163 830) bevinden deze stukken zich, zodat verzoeker of zijn advocaat er kennis van hadden kunnen nemen indien zij daarom gevraagd hadden. Los van de vraag of dit dan zou zijn toegestaan of geweigerd, dient vastgesteld te worden dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn advocaat dit hebben gevraagd of dat dit hen geweigerd zou zijn. De brief van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 30 januari 2015 betreft enkel een antwoord op de vraag om verzoeker terug in het bezit te stellen van zijn verblijfskaart, en geen antwoord op de vraag om inzage in het dossier.

Waar verzoeker stelt dat het PV dat gebruikt werd om hem te beschuldigen van identiteitsfraude, behoort tot een dossier dat nog in onderzoek is en dat ongepast is dat de Dienst Vreemdelingenzaken daar toegang toe krijgt, moet worden vastgesteld dat dit PV van 20 december 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd genomen in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk en dat het mogelijk dit onderzoek is dat nog niet afgesloten is. Bovendien blijkt uit het pv dat “de hiervoor vastgestelde gegevens werden ter kennis gebracht aan DVZ. Er werd informatie opgevraagd namens “A.E.” en O.C.” Het pv werd bijgevolg opgesteld met behulp van informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verzoeker in casu niet met goed gevolg kan voorhouden dat hij niet begrijpt waarom de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over dit PV.

Waar verzoeker aanvoert dat inzake de fraude met zijn rijbewijs niet wordt verwezen naar een PV of een ander bewijsstuk, dient te worden opgemerkt dat het motief “Niet alleen in kwesties van verblijfsrecht, ook voor het behalen van een rijbewijs heeft mijnheer zich bezondigd aan identiteitsfraude door iemand anders in zijn naam te sturen.” een overtollig motief is, zonder hetwelk de bestreden beslissing afdoende is geschraagd door de overige motieven. Kritiek op een overtollig motief doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De opmerkingen van verzoeker in verband met een mogelijke strafklacht vallen buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat hierop niet kan worden ingegaan.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat het vermoeden van onschuld is geschonden, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Zoals reeds gesteld bevinden de stukken waarop de bestreden beslissing gesteund is, zich in het administratief dossier. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.5.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 13, § 2bis van vreemdelingenwet. De vraag rijst of deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerriichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In deze stand van het geding kan evenwel niet worden uitgesloten dat, door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.5.2. In casu blijkt dat verzoeker aanvoert dat, was hij gehoord geweest, hij elementen had kunnen aanreiken over het feit dat hij reeds jaren in België verblijft, volledig geïntegreerd is, hier verschillende jaren gewerkt heeft en hier een dochter heeft waarvoor hij de nodige procedure zal starten om ze te erkennen. Tevens voert verzoeker aan dat hij niet gehoord werd omtrent de identiteitsfraude en dat hij deze aantijgingen betwist.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het verblijf van verzoeker in België, minstens sinds 2007, en van zijn integratie. Met deze elementen wordt rekening gehouden in de bestreden beslissing, maar wordt geoordeeld dat verzoeker door zijn identiteitsfraude een loopje neemt met de Belgische wetten en regels door naar genoegen een identiteit aan te nemen die het bereiken van zijn doel vergemakkelijkt en dat fraude beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat, was verzoeker gehoord geweest over zijn verblijf en zijn integratie, dit geen afbreuk zou doen aan de gepleegde fraude en dus niet zou leiden tot een andere afloop.

Waar verzoeker aanvoert dat hij had kunnen melden dat hij een dochter heeft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij dit kind nog niet erkend heeft maar dat hij de procedure zal opstarten. Was verzoeker hierover gehoord geweest, had de verwerende partij niet anders kunnen vaststellen dan dat verzoeker dit kind nog niet erkend heeft zodat het niet vaststaat dat dit zijn kind is. Ook hier dient te worden vastgesteld dat, was verzoeker gehoord geweest over het kind, dit *prima facie* niet zou geleid hebben tot een andere afloop inzake de bestreden beslissing dd. 25 februari 2014. In dit verband wordt tevens opgemerkt dat de advocaat van verzoeker op de zitting van 6 oktober 2015 aangeeft dat ook op dat moment de procedure inzake erkenning nog niet gestart is. Naar eigen zeggen omdat verzoeker in illegaal verblijf was. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat een illegaal verblijf niet verhindert dat een erkenningsprocedure wordt opgestart.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hij niet werd gehoord inzake zijn identiteitsfraude, beperkt hij zich tot de mededeling dat hij deze aantijgingen betwist. Waar niet kan ontkend worden dat verzoeker, vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, niet in de mogelijkheid was om zich hierop te verdedigen, aangezien hem vooraf niets meegedeeld werd, moet worden opgemerkt dat verzoeker, door kennis te nemen van de bestreden beslissing, weet waarom de verwerende partij hem beticht van identiteitsfraude. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de heer Evans A. in België verblijft sinds minstens 2004 en geregulariseerd werd. De heer Thomas K. A. verkreeg in 2007 een visum gezinshereniging en kwam in 2007 België binnen. De vingerafdrukken genomen in 2007 van deze Thomas K.A. komen overeen met de vingerafdrukken van de heer Evans A. genomen in 2012, wat wil zeggen dat de persoon die zich in 2012 uitgeeft voor Evans A. niet dezelfde persoon is als diegene die al in België verblijft sedert minstens 2004 maar slechts België is binnengekomen in 2007. Zelfs zonder kennis te nemen van de documenten die aan de basis liggen van deze beslissing, kon verzoeker in het middel minstens uiteenzetten waarom hij deze aantijgingen betwist en kon hij zijn versie van de feiten geven. Verzoeker laat dit in het geheel na. Volledigheidshalve wordt herhaald dat verzoeker inzake kon vragen in zijn dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit nagelaten heeft. Ook in dit verband dient dus opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel nalaat te verduidelijken welke elementen hij had wensen te vermelden bij een eventueel gehoor, en zo dus evenmin aangeeft dat deze (onbekende) elementen tot een andere afloop hadden kunnen leiden. Hetzelfde kan worden gesteld voor de fraude gepleegd bij het behalen van zijn rijbewijs. Bovendien werd reeds hierboven gesteld dat het motief inzake het rijbewijs van verzoeker een overtuigend motief is.

De schending van het hoorrecht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.6. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten worden gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker meent dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Er dient prima facie te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn verblijf in België en met zijn integratie, maar dat deze integratie ondergeschikt is aan het feit dat verzoeker fraude heeft gepleegd.

Verzoeker geeft in het middel verder geen verduidelijking over welk gezins- en familieleven hij in België heeft. Zoals reeds werd gesteld, zegt verzoeker dat hij de vader is van een kind maar moet worden vastgesteld dat hij de erkenningsprocedure nog (steeds) niet heeft opgestart. Verzoeker brengt verder geen enkele verduidelijking of concreet gegeven aan, zodat niet kan worden onderzocht in welk opzicht geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen inzake het hoger belang van het kind, het gezins- en het familieleven van verzoeker.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan prima facie niet worden aangenomen.

3.3.7. In de hoofding van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, maar in de tekst van het middel wordt deze aangevoerde schending niet verder uitgewerkt.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° en artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker geeft niet te kennen in welk opzicht de door hem aangevoerde bepalingen zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.”

De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voorlopige maatregelen die werden gevraagd in oktober 2015 niet werden ingewilligd, dat de schorsing niet werd behandeld, dat zij zodoende niet over een effectief rechtsmiddel beschikte en dat haar zaak pas nu voor het eerst ten gronde kan worden bekeken.

2.6. Ter terechtzitting worden geen andere elementen aangevoerd waaruit zou blijken dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van huidig bestreden bevel.

2.7. Aangezien de verzoekende partij op 27 november 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET